

לא א מ"י פ"ה מהל'
אוקרי מנחה הלכה ז'
סמך דלון ש"ח ש"ע ועי'
בב"מ:
לב ב ג מ"י פ"ה מהל'
כלים הלכה ז':
ל ב ד ה מ"י ש"ס הל' ז':
ל ב ז מ"י ש"ס הלכה ז':
ל ה ח מ"י ש"ס הלכה ז':
ל ו ט מ"י פ"ה מהל'
גניבה הלכה ז' ופ"ב
מהל' גולה ופ"ה הל' ז'
סמך עשין ע"א טו"ע ח"מ
פ"י ש"ג ספיק א ו"י ש"ס
ספיק י בבב"מ:
ל ו י מ"י פ"ה מהל' גולה
ואפ"ה הלכה ה סמך
עשין ע" טו"ע ח"מ פ"י
ש"ס ספיק א:

מוסף רש"י

אומר לו הרי שלך
לפניך. ובלבד שישלם לו
דמי קרקע וקרקע זה
הש"ס את הגולה אשר
גול שיהי לא שמתה
(גיטין ג'). עורות של
בעל הבית מחשבה
מטמאתן. חסב עליהם
דבתי טון סמך
מלאכה כחן לעונתה
ולמטה יכרו לטומאה
מז (קטן טד). ושל
עבדן. שאמתו כחן
סמיה למירה הלך אין
מחשבתו מחשבה. ש"ס
יכרו בני אדם לקנותו
ימכרו להם ומלא שסוף
למעולין וידין לא נגמרה
למלאכת לבן (ש"ס). של
גב מחשבה מטמאתן.
דאיאוש מרייה דלא
דעי למחן יחבטו (ש"ס).
של גולן אין מחשבה
מטמאתן. דלא דדייה
הוא. דכין דיעה מחן
שקליה מניה לא מילתא
(ש"ס). חילוף הרברים.
גולן סין דשקליה מניה
הדיח ולא מני קאי
באפי מילתא. גב סכר
מחשבה ליה ומחשבה ליה
(ש"ס). עשרין וחרחין
שיין. הן היו ימי שרינו
של רבה ומת רשב רב
יוסף בנאש וסיעהו מן
שמיס לפרקה ליהוה לו
ש"ס. לפי שהיה רבה
זרף ולב קלאוה עוקר
הים ורב יוסף היה בעל
זמנות ומשה וזכריאל,
לך קלאוה סין (בבב"מ
ז'). על המריש קורה,
שבנאו בבירה. בית
דול. שנוטל דמיו מפני
זקנה השבים. אפי'
אם מליכו לקעקע ברתו
ולחייב מרש עמו ימע
ילעמות חטובה (גיטין
ה').

אילימא לפני יאוש ש"ס קרא פשיטא. דאפילו קדשיהו אינו
קדוש בגול ולא נמייאשו הבעלים שניהן אין יכולין
להקדים: **שמע** מינה יאוש א קני. דאי קני א"כ חשיב ספיר
קרבנו ולא מיפסיל משום מנהו הנאה צעזירה הואיל והוא קניו לו
קודם שהקדישו כמו שאפרש לקמן
(דף סו. ד"ה אמר עולה) צ"ע"ה
אבל אי לא קני ביאוש מיפסיל
ומ"מ קדוש הוא ויאוש"ג דלכתי לא
ידע טעמא דשינוי השם דקאמר
לקמן מעיקרא חולין והשתא הקדש
(א) מ"מ י"ס כן יאוש ושינוי קשות
(ט) באותן קרבנות דאין (הגולן) מיב
באחריותן: **מי איכא** א"כ שינוי
מעשה א קני. ולא צ"ע לאוקמיה
כז"ל דאמר שינוי במקומו עומד אף
על גב דאיכא נמי תנאי דסברי הכי
הגולן קמא (לקמן דף ז'): מ"מ הלכה
כז"ל דשינוי קונה והתם נמי דחי
רצא דכולהו תנאי מנז סברי כז"ל
ובכל הגמרא סוכר כן ולא צ"ע לאוקמי
בשינוי החוזר לצרייתו דאיכא למ"ד
דלא קני דרב יוסף לא פליג עליה
דרבה אלא ביאוש לחודיה אבל שינוי
מעשה אפי' בחוזר לצרייתו דאיירי
ציה רבה דפרקישית לעיל לא פליג
עליה: **דגול משכב** דחבריה.
משמע מתוך פ"ה ש"ל משכב גמור
של חזירו אס גולו אין מטמא משכב
דגזירת הכתוב הוא חזו מימיה ועוד
קשה לרשב"ס דבערות (פ"י מ"ו) גבי
גנבים שנקנסו לבית תנן המשכבות
ומזנות טהורים וא"כ יש עמשה
כנעני או אשה הכל עמא כי שמא
נדה היא וכנעני כוז לכל דבריו משמע
שמתמא משכב ומושב שאין שלו
ומייהו י"ס לדמות דהתם מדריבין ועוד
קשה דהתם (בסו"ת פ"ה) פ"ה
מורע) מיימי עלה פלוגתא דר"ש
ורבנן דגבן ויגולן דבסומן והכי איתא
התם משכבו ולא הגול יכול שאני
מוציא אף הגנוב ת"ל עמא (ר' שמעון
אומר במשכבו ולא הגנוב יכול שאני
מוציא את הגול ת"ל עמא) אמרו
לו ומה ראית לרבות את זה ולהוציא
את זה אחר שריבה הכתוב ומיעט
מרבא אני את אלו שנמייאשו הבעלים
ממנו כ"י ומדמייתי עלה פלוגתא

אומר לו. לנגול: הרי שלך לפניך. צעין כמות שהוא להזיק שאינו
ניכר הוא: קרבנו. אס עולה קרבנו (ויקרא א): **ולא הגול.**
דגול לאו לרצון אתי. קס"ד דגול בהמת חולין ואימא ה"ד אי נימא
כ"י: **וליעטמך.** דס"ד דגול חולין ואקדשיהו: **אם דפניא.** גבי
זכ: **משכבו.** איש אשר יגע במשכבו
(ש"ס טו) גזירת הכתוב להוציא את
המשכב הגול שאינו נעשה אב
הטומאה לעומת אדם: **מי איכא למ"ד.**
חד מהני אמוראי שינוי לא קני הא
ביאוש הוא דפליגי: **דגול קרבן**
דחבריה. שהקדים חזירו ולעולם לפני
יאוש ואיעטריך לאשמועינן דליטו
עולה לרצון כלל ואפי' לצעלים
הראשונים ואע"ג דלא היה יאוש.
ל"א דגול קרבן דחבריה הלכך אפי'
לאחר יאוש לא קיימה דקרבן אינו
נגול דכל היכא דאפייה צ"י גול
דחשמה אפייה: **המשכב מטמאתן.**
בעל הבית אינו עשוי למוכרו ועושה
מהן מטום ודולצקאות וקטנולאות
ומשמש עליהן לדבר שראוי לו בלא
חסרון מלאכה מקבלין טומאה מיד:
ושל עבדן. העשוי למכור אין מחשבתו
מטמאתו ועשה דמילך ומזין
והלוך יעשה מזה מנעלים ועדין
לא נגמרה מלאכתן לך: **של גב**
מחשבתו מטמאתן. דקננהו ביאוש
דקסבר סמך גניבה יאוש צעלים היא
דלא ידע למחן להצטו: **ושל גולן**
אין מחשבה מטמאתן. ואע"פ שחשב
עליהן לדבר שאין בו חסרון מלאכה
כגון דכיוי חבילות סופים ופרדים
כמו שעושין מעורות דובין מ"ט
דסתם גזילות ליכא יאוש דכיון דידע
מחן שקליה אויל ופצע ליה לדינא:
חילוף הדברים. סמך גזילה איכא
יאוש דכיון דלעיניה גולה מימיה איניש
אלמא הוא אבל סמך גניבה ליכא
יאוש דסבר משכנהא ליה לגב:
שקטן. דרומ"ר בלע"ו. דאיכא תרתי
שינוי מעשה יאוש ולעולם יאוש
גרידא לא קני: **והלא עילבא** שנו
כאן. שחשב עליהן לעילבא דולבקי
שאוכלין עליו וכעין שולחן הוא:
עילבא אינה לריכה קילוע. דבלאו
קילוע נמי מטמאה דהא חזיא למילתיה
שהקילוע אינו עשוי אלף לייפות

אומר לו הרי שלך לפניך. ובלבד שישלם לו
דמי קרקע וקרקע זה
הש"ס את הגולה אשר
גול שיהי לא שמתה
(גיטין ג'). עורות של
בעל הבית מחשבה
מטמאתן. חסב עליהם
דבתי טון סמך
מלאכה כחן לעונתה
ולמטה יכרו לטומאה
מז (קטן טד). ושל
עבדן. שאמתו כחן
סמיה למירה הלך אין
מחשבתו מחשבה. ש"ס
יכרו בני אדם לקנותו
ימכרו להם ומלא שסוף
למעולין וידין לא נגמרה
למלאכת לבן (ש"ס). של
גב מחשבה מטמאתן.
דאיאוש מרייה דלא
דעי למחן יחבטו (ש"ס).
של גולן אין מחשבה
מטמאתן. דלא דדייה
הוא. דכין דיעה מחן
שקליה מניה לא מילתא
(ש"ס). חילוף הרברים.
גולן סין דשקליה מניה
הדיח ולא מני קאי
באפי מילתא. גב סכר
מחשבה ליה ומחשבה ליה
(ש"ס). עשרין וחרחין
שיין. הן היו ימי שרינו
של רבה ומת רשב רב
יוסף בנאש וסיעהו מן
שמיס לפרקה ליהוה לו
ש"ס. לפי שהיה רבה
זרף ולב קלאוה עוקר
הים ורב יוסף היה בעל
זמנות ומשה וזכריאל,
לך קלאוה סין (בבב"מ
ז'). על המריש קורה,
שבנאו בבירה. בית
דול. שנוטל דמיו מפני
זקנה השבים. אפי'
אם מליכו לקעקע ברתו
ולחייב מרש עמו ימע
ילעמות חטובה (גיטין
ה').

ומנא תימרא דבעילבא קעסיק דתנן גבי דהיהו צמס' כלים כל מקום
שאין חסרון מלאכה כ"י: **חזן מן העילבא.** שאע"פ שמחשב
קילוע מחשבה מטמאתה: **אכרוזין.** הוא עילבא בלשון ארמי.
אבל יאוש גרידא לא קני: **דמעיקרא כשורא.** קודם שיתן צבנין:
והספא עללא. גג. לאחר שנתנו צבירה ונותן עליו חקרת נכרים
ועלייה: **על המריש.** קורה. ותקנות קחשיב ואזיל צמס' גיעין:
לעומת
ולא הגול איירי קודם יאוש והך דקרבנו ולא הגול איירי אף צמ' יאוש אין להקפיד אע"ג דאין דומה זה לזה: **דגול קרבן** דחבריה.
מימיה ל"ל קרא דאי בחטאת הא אפי' הוא עגמו אס אבל חלב אהמול והפרש קרבן אין מתכפר באותו קרבן על חלב שאכל היום ואי
בעולה ושלמים הא אמרי' בפסחים (דף פט): המוכר עולתו ושלמיו לא עשה ולא כלום והיה נראה לאוקמי בפסח שיכול למנות
אחרים עמו על פסחו ולמוכרו כדמוכה התם אבל קשה דהאי קרא בעולה כמיז אס לא שיעמיד בפסח באס אינו ענין ואין לומר
שזה הכתוב לפסול הקרבן דהא אמרינן לקמן (דף עו. עב) גבי גבז שאס שחט תמימים לפניס לשס צעלים (יחזרו קרן לצעלים:
בגולן שקיצעו. ומויעל עס היאוש אבל לחודיה לא קני דלאו שינוי מעשה הוא: **וע"צבא אינה צריכה קיצוע.** ומייהו היכא דחשיב
עליה לקוצעה אמרינן צ"י דס חטאת (ובס"פ דף ז'). דטהורה עד שקיצענה מ"מ דייק הכא שפיר דכיון דראויה להשתמש בלא
קילוע אין קילוע שלה חשבו שינוי מעשה כלל: **כל שאין בו חסרון מלאכה מחשבה מטמאתה.** וא"ת בלאו הוא דעילבא אמאי לא פריך
ליה מהכא דמחשבה מועלת אלמא יאוש קני וי"ל דלמא הך דהכא איירי בצעל הבית:
שינוי השם בשינוי מעשה דמי. לאו כשינוי מעשה ממש דשינוי מעשה לחודיה קני כדמוכה לעיל ולקמן (דף פח. עב) גבי גבז וטבח
וצא אחר וגבזו דפריך ושינוי מעשה מי איכא למ"ד דלא קני אבל שינוי השם גרידא לא קני בלא יאוש או שינוי מעשה:
הא

(א) ל"ל לרבה. רש"י
(ב) ולקמן סו: (ג) (ד) ע"י
ח"ס' לקמן סו: ד"ה רבא.
(ה) לקמן ק"ד. כלים פכ"ו
מ"מ. (ו) כלים פכ"ו מ"ו.
(ז) (כמויות סו:.) (ח) לקמן
ל"ה. גיעין ט"ה. (ט) ע"מית פרק
ז' מ"ט. (י) משי"ה אשטריך
קרא להרות שאינו עולה
משום מנהו הנאה צעזירה.
השתק מחלוטי גרסאות.
(כ) דאף אס יאוש מדי לא
קני העול למכרה או
להקדישה וע' לקמן סו:
במ"ו ד"ה רבא ולקמן ק"א:
השתק מחלוטי גרסאות.
(ל) ל"ל מורה רש"י.

חורה אור השלם
1. אם עלה קרבנו מן
הבקר וזר חמיס' יקריבנו
אל פתח אהל מועד
יקריב אותו לרצו לפני
י' יקרא א ג
2. ואיש אשר יגע
במשכבו יבסס בגדיו
והיץ במים וקמא עד
הערב: ויקרא טו ה

הגהות הב"ח
(א) חר"ה ש"מ כ"י מ"מ
י"ס כאן יאוש כ"י. ע"י ח"ס'
לקמן טו פ"ה ד"ה
והשמה:

גליון הש"ס
ג"מ דמעיקרא כשורא.
מכוס של קורמי (בבב"מ)
ע" ח) שרימי: שם והשריא
בבב"מ. על עס עששה זל
מכוס של בלא (ש"ס)
בטללי:

לעניו רש"י
דרומ"ר (נהדונוי'ר).
לחזקן.